

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w W.
przeciwko O. S.A. w W.
o udostępnienie informacji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana – O. S.A. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 28 czerwca 2016 r., w którym oddalono apelację tej strony od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 19 listopada 2015 r. W wyroku tym uwzględniono roszczenie strony powodowej – „S.” spółki z o.o. o udostępnienie informacji (art. 761⁵ § 3 k.c.).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzut naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona pozwana stwierdzała, że w rozpoznawanej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sformułowane w pkt 3 skargi (s. 3). Istnieje ponadto potrzeba dokonania wykładni art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2006 r. – prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2014 r., poz. 243 ze zm. cyt. dalej jako „ustawa z dnia 16 lipca 2006 r.).

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania (art. 355 § 1 k.p.c.), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa. Inny wniosek kasacyjny zmierzał do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przejęcia sprawy do rozpoznania przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Dokonując analizy treści uzasadnienia obu Sądów meriti, uzasadnienia skargi kasacyjnej i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienie odpowiedzi powodów na skargę kasacyjną pozwanego (k. 2129 i n.; t. XI akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie, wbrew odmiennemu stanowisku strony skarżącej nie pojawiły się przesłanki przyjęcia tej skargi do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Złożona skarga kasacyjna nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a ponadto nie występuje w rozpoznawanej sprawie potrzeba rozstrzygnięcia zagadnień prawnych wskazanych przez skarżącego w pkt 3 skargi (s. 3).

Nie istniała potrzeba rozważenia kwestii charakteru majątkowego lub niemajątkowego roszczenia określonego w art. 761⁵ § 2 k.c. i to niezależnie od wskazywanych przez skarżącego pewnych niekonsekwencji w wyrokach prawnych Sądów meriti. Oba Sądy wskazały na samodzielny (autonomiczny) charakter omawianego roszczenia niezależny od innych roszczeń powoda (agenta), w tym o zapłatę prowizji. Stanowisko takie mogło odnosić się też do kwestii przedawnienia, skoro strona pozwana zarzucała możliwość przedawnienia tego roszczenia jako roszczenia akcesoryjnego wobec roszczenia o zapłatę prowizji. Istotne jest ostatecznie to, że roszczenie powoda, wynikające z art. 761⁵ § 3 k.p.c., zostało ostatecznie uwzględnione, przy czym nie ma znaczenia to, czy stało się to jednak w wyniku przyjęcia możliwości przedawnienia się tego roszczenia (art. 118 k.c.),

czy z racji jego niemajątkowego charakteru (art. 117 § 1 k.c.; por. uzasadnienie wyroku pierwszej instancji, s. 1968-1969 i uzasadnienie zaskarżonego wyroku, s. 2063-2064 akt sprawy; „kwestia przedawnienia nie powinna być badana w niniejszej sprawie”).

Sądy meriti w dostateczny sposób wyjaśniły prawną relację roszczenia powoda wynikającego z art. 761⁵ § 3 k.c. a treścią przepisu art. 159 ustawy z dnia 16 lipca 2004 – prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2016 r., poz. 1489). Powód żądał udostępnienia informacji o odpowiednio określonym zakresie, tj. dotyczących przyczyn tzw. dezaktywacji usług, nie żądał natomiast przekazania mu informacji dotyczących tych danych (faktów konfidencyalnych), które wskazano w treści art. 159 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego. Konstrukcja tajemnicy telekomunikacyjnej nie mogła być zatem prawną przeszkodą w dochodzeniu omawianego roszczenia (s. 13-14 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego z dnia 19 listopada 2015 r. k. 1955-1956 akt sprawy; s. 3 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, k. 2064 akt sprawy). Nie pojawiła się zatem w rozpoznawanej sprawie potrzeba dokonywania wykładni postanowień wspomnianego przepisu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c.; § 8 ust. 1 pkt 9 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia M.S. z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).